

[Bakholt]

Skal vi sikre lønmodtagernes pensionsopsparing bedst muligt, gøres det ved at forbedre pensionskassernes investeringsmuligheder, således at vi fortsat kan have en stabil og høj realvækst i de investeringer, der skal foretages for at sikre en bedre produktion og afsætning.

Endelig vil jeg også nævne, at der i forslaget er lagt op til, at lønmodtagerne i de virksomheder, hvor Lønmodtagernes Dyrtdsfond og ATP har placeret midler, selv får mulighed for at forvalte disse. Det kan igangsætte en meget positiv og konstruktiv udvikling rundt omkring, og det er der i høj grad brug for. Dette perspektiv er helt afgørende, for herved kan vi bidrage til et inspirerende og frugtbart samarbejde, som vil betyde en mere dynamisk udvikling i de danske virksomheder.

Forslaget tilgodeser således bl.a. det behov, vi har i Danmark for at få finansieret en del af de meget store og betydningsfulde investeringsopgaver, vi står over for i de kommende år. Mange af disse investeringsopgaver forudsætter en langsigtet, risikovillig finansiering, og det er netop den, Lønmodtagernes Dyrtdsfond og ATP kan tilbyde, og derfor kan jeg anbefale forslaget på det varmeste.

Vi ønsker ikke, at denne sag skal behandles i en form for syltekrukke eller udsættes for et langstrakt udvalgsarbejde, eller hvad det nu er, arbejdsministeren rent faktisk har tænkt sig.

Grethe Fenger Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti ønsker, at så mange som muligt får del i ejendomsretten til erhvervslivet. Jeg mener, at den politiske debat herom i de sidste 15 år har været blokeret af en række socialistiske forslag om tvangsordninger med store kollektive fonde. I foråret lykkedes det heldigvis for regeringen at skaffe flertal for en lovgivning, der dels fjerner forhindringer, dels forbedrer mulighederne for at aftale frivillige OD-ordninger på den enkelte virksomhed.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi ønsker at komme videre ad denne vej. Vore forslag er et tilbud til den enkelte virksomhed og dens medarbejdere. Nu, hvor en række af regeringens forslag er vedtaget af Folketinget, foreligger der flere muligheder for, at den enkelte virksomhed og dens medarbejdere kan vælge en ordning, som passer til forholdene netop på den virksomhed.

I den konservative folketingsgruppe er vi modstandere af tvang og kollektive ordninger. I Socialdemokratiet er det anderledes, det viser det fremsatte lovforslag.

Socialdemokratiet ønsker for det første, at medarbejderrepræsentanter inddrages i forvaltningen af de aktieposter, fondene besidder. For det andet ønsker Socialdemokratiet, at fondene får udvidet adgang til at foretage risikobetonede investeringer. Begge forslag vedrører forvaltningen af fondenes formuer. Forslagene berører således ikke tilvejebringelsen af formuerne eller udbetalingen af disse til pension.

Det er efter min mening betænkeligt. Det er vores opfattelse i den konservative folketingsgruppe, at vidtgående ændringer i fondenes formueforvaltning skal og må have en seriøs og grundig behandling, som også omfatter en diskussion om selve grundlaget for opbygningen af disse fonde, navnlig ATP.

Jeg mener ikke, det er udtryk for nogen syltekrukke, som hr. Bakholt sagde, at man ønsker at overveje det seriøst og grundigt, inden man ændrer på ting, der er af afgørende betydning for samfundsudviklingen.

Socialdemokratiet foreslår, at grænsen for, hvor stor en del af ATP-fondens midler der skal kunne investeres i f.eks. aktier, hæves fra 20 til 30 pct. Men hvordan er situationen i dag? I dag er det sådan, at ATP kun har anbragt ca. 15 pct. i sådanne aktiver. Der er altså ikke noget akut behov for at hæve investeringsgrænsen ud fra dette synspunkt.

Med LD ser det lidt anderledes ud, for dér har man næsten nået de 20 pct., og dér kunne der være behov for at se på ideen om forhøjelse af Dyrtdsfondens investeringsgrænse. Det er ikke hogen hastesag. Jeg mener, det hænger sammen med, hvad der sker på ATP-området.

Hvad er det så man vil med dette forslag? Vil man forbedre investeringsmulighederne, og hvad er det egentlig, man kunne frygte, hvis det blev vedtaget? Jeg mener, man kunne frygte, at vi fik en magtkoncentration af dansk erhvervsliv i nogle ganske få fonde, og det ønsker vi ikke at medvirke til. Vi ved, at de børsnoterede aktier kun udgør 7 pct. af den samlede formue og dermed ca. 10 pct. af den omsættelige del. Vurderet i forhold til lønsummen, der i 1986 udgjorde ca. 350 mia. kr., er værdien af de børsnoterede aktier forholdsvis begrænset, og det ville være en forholdsvis nem, en overkomme-